

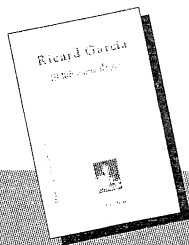
Poesia

La vida ben llegida

Jordi Llavina

El tercer llibre de Ricard Garcia aprofundeix la línia iniciada amb l'anterior, l'excel·lent *De secreta vida* (2008). Això es veu en l'alternança entre el poema i el poema en prosa. Si de cas, *El llibre que llegies* amplia el ventall temàtic respecte de l'esmentat. Potser és una obra més dinàmica. I així, la comencem a llegir i ens fa l'efecte de trobar-nos amb un personatge que esdevé notari de la intempèrie i el silenci. Algú que té una cura especial a registrar el darrer instant de llum del vespre, la claror moridora; i que ho fa amb l'ànim compassiu amb què l'últim raig del dia del poema *Pietat*, de Josep Carner, s'ocupava de daurar una fulla que estava a punt de caure de l'arbre. La mirada de Garcia se'ns revela sempre amb una extrema delicadesa, atenta a copsar "el silenci quiet de cada fulla de cada arbre". Dic bé: la mirada copsa el silenci, de la mateixa manera que és capaç de descobrir com es descarna un carrer o un paisatge, o d'entendre i assumir, en una nit de neu, "que siguin fets de despulles, els records".

Les dues primeres parts reflexionen sobre la intempèrie i una certa desemparança. La pluja s'hi fa sentir, i posa en marxa els ressorts de l'evocació: "la pluja mulla cada racó de la memòria". He escrit *desemparança*. Alguns versos ens la fan avinent d'una manera memorable: "com el furgó de cua t'esmunys en el no-res, / mentre, amb el pes de la por a les cames, / et colgues sota els llençols estripats de la nit". Per altra banda, aquesta poesia, sempre tan a prop de la terra i dels seus cicles naturals, de vegades recorda la lírica oriental i la pràctica de la meditació. *Això de viure...* expressa un desig de desésser, com també ho fa *Quietud mineral*: "Ja no pensaves les paraules, no les havies de menester." En definitiva, "oblidar-se de viure", com proposava en un poema del llibre anterior.

El llibre que llegies
Autor: **Ricard Garcia**
Premi Vila de Martorell
Editorial: **Igitur Montblanc, 2012**
Pàgines: **76**
Preu: **10 euros**

La memòria, com un guant capgirat

La memòria, o el seu revers, torna a aparèixer en el magnífic *Desmemòria*, el final del qual no em sé estar de citar, per la seva bellesa: "aquest sentiment que de la memòria te'n queda només un guant capgirat i amb les puntes dels dits gastades". L'extrema –i commovedora– concreció d'alguns poemes de Garcia es desenvolupa, amb més propietat, en la tercera part –més estival, més joiosa–. Si en les dues anteriors pesaven la tardor i l'hivern ("un temps d'olors i gustos més pastosos", ens diu el poeta hortonenc de la primera; Valentí Puig va escriure que, a la tardor, "canvien –més denses i sucoses– les cartes dels restaurants"), ara és més aviat l'estiu, el protagonista. L'agost hi treu el cap: "llavors potser el temps fluirà, com el cor de les figues, carnós i dolç".

La precisió –i la concreció– del vers de Garcia no ens abandona mai: ja sigui per descriure una pela de taronja que es crema en una estufa tot perfumant una habitació, ja sigui per recordar el gust d'un tomàquet o la resolució de l'hortolà que, càvec en mà, un peu en un solc i l'altre peu en un altre, canvia el curs de les aigües. Un llibre que té la poderosa virtut de fer companyia al lector. *

3 DE MAIG DEL 2012 EL PONT AVUI

CULTURA

11